

litvijo k njemu priti k spovedi vsakteri, ki namerava Vračkota voliti. Seveda, v spovednici se da tak grešnik pač lažje spreobrniti!

Nekje na dravskem polju je nek jezičen dohtar zbranim volilcem „prerokoval,“ da se bode vsakteri izmed njih, ki ne bode volil dr. Ploja, moral pri sodnji zagovarjati in naposled še po ječah vlačiti.

Vračkovo ime so brez premisleka s glasovnic zbrisovali ali pa prečrtavali in namesto istega Plojevo zapisovali. Posebno „postrežljivi“ so se kazali klerikalni agentje tistim volilcem, ki svojih glasovnic še niso imeli izpolnjenih. Tako se je na primer nek zviti ob enem pa tudi blebetavi ptiček sam hvalil, da je na šesdeset volilnih listekov Plojevo ime zapisal!

Volilni komisarji so tu in tam sami popravljali glasovnice, ako niso našli na njih zveličavnega imena Ploj. Nekje je občinski predstojnik (znan oberšnop-sar), ki je bil ob enem volilni komisar, volilcem obljubil žganja, ako bodejo enoglasno dr. Ploja volili. In res, vsi so dobili po volitvi šnopsa, razun enega volilca, ki ni maral za Ploja pa tudi ne za — obljubljeni šnops. Tako so si ti eden drugega vredni tovariši obljubo, oziroma delitev darov med seboj delili; agentje v črnih suknjah barantirali so z večnim izveličanjem, posvetni agitatorji pa so imeli na razpolago — šnops ali kaj drugega!

Mnogo česar bi se še dalo navesti, toda primanjkuje nam prostora za obširnejše naštevanje prvaških nesramnostij prilično zadnjih volitev. Kdor temu ne verjame, obrne naj se pismeno ali ustmeno do nas, in našteji mu bomo imena krajev in oseb, na katerega se navedeni dogodki nanašajo! Kdor ve pa še za druge enake sleparije, naj jih nam nemudoma naznani, da bode naša zbirka še večja in — izdatnejša.

Smradljiva klerikalna zmaga.

Velik je trušč, kojega delajo vsled zmage svojega kandidata klerikalni matadorje po svojih časnikih. Nepopisljivo je njihovo veselje, da naš kandidat g. Franc Vračko ni dobil večino glasov.

Mi pa s vso resnobo in opravičeno trdimo, da bi v ptujskem volilnem okraju bil gotovo g. Vračko izvoljen, ako bi se volitve vršile pošteno, tako, kakor postava določuje in terja. Reči se sme, da je dr. Ploj izvoljen le od volilnih listekov, ne pa od volilcev, saj je bilo gotovo na volilnih listekih več kakor polovica mu oddanih glasov vkradena, prigoljufana, Vračko-tu poneverjena. V moraličnem oziru je Plojeva zmaga tolikor vredna kot piškavi oreh.

Kakor deseti brat je potoval dr. Ploj od kraja do kraja, da bi si pridobil volilcev in agentov; v cerkvah, v šolah, v farovžih so bila shajališča, kjer se je zanj agitiralo; po krčmah in privatnih hišah so Plojevi agenti letali, da bi naložili temveč glasov.

Sleparilo, goljufovalo, falzificiralo se je na debelo, obljubljalo in grozilo, kar se je dalo — in glejte, vse te spletkarije niso zamogle zabraniti, da bi g. Vračko ne dobil takšno število glasov, kakoršnega se še on sam ni nadejal, ko je izvedel o sleparski agitaciji nasprotne stranke.

Gospod Vračko se ni ponujal za poslanca, on se nikomur ni vsiljeval; Vračko nobenega volilnega shoda ni sklical in se nikomur ni kot kandidat predstavil! Za kandidata so ga postavili zaupni možje iz mest, trgov in kmečkih občin ptujskega volilnega okraja. Šele na sklep in prošnjo teh zaupnih mož je Vračko prevzel kandidaturo. G. Vračko je preskromen in prepohleven mož, da bi se osebno potegoval za častna mesta ali odlikovanja. Ponosen zamore toraj biti na lepo število glasov, ki so se mu v dokaz zupanja in pripoznanja njegove veljave oddali. Ti glasi niso bili samo mrtve črke na papirju, koje bi zapisala goljufna roka, temuč bili so izrazi prepričanja in zavednosti; izvirali so iz srca dobro želečih, napredno čutečih mož.

Slava in hvala naj bode na tem mestu vsem onim značajnim in poštenim volilcem, ki niso prodali svojega prepričanja za požirek žganja ali druge pijače; vsem onim, ki se niso uklonili klerikalnemu nasilstvu ali se dali zapeljati njihovim zvijačam in obljubam! Objavili bomo prihodnjič imenoma vse tiste kraje, ki so se v tem oziru posebno odlikovali, da si je bode ljudstvo vzelo v izgled ter jih pri poznejših volitvah posnemalo, sebi v čast in svojim sorojakom v korist.

Gospod Vračko pa si naj nesramna obrekovanja in zbadanja črne sodrge ne jemlje k srcu, temuč si naj bo svest, da ga vsi naprednjaško misleči volilci ptujskega volilnega okraja enako spoštujejo in čislajo, na tisoče tudi takih, ki so bili pri zadnji volitvi preslepljeni, zapeljani in na mnogovrstne načine pri gla-sovanju ogoljufani. —

Vojska med Rusi in Japonci.

Od zadnje strašne, desetdnevne bitke pri Liaojangu se na bojišču ni dogodilo kaj posebno znamenitega, oziroma se ničesar izvanrednega ni poročalo. Po omenjeni bitki so se Rusi umaknili na sever do Mukdena, kjer baje imajo velikanske shrambe živil, krmil in streljiva. Mukden je veliko mesto (glavno mesto Mandžurije) ter močno utrjeno. Ondi mislijo Rusi prezimovati, ako bode volja božja in — japonska armada to pripustila. Kakor pa gre pričakovati, bodejo jih tudi tukaj Japonci v kratkem zgrabili in morebiti ž njimi tako naredili kakor pri Liaojangu. Že marširajo Japonci v treh armadah proti Mukdenu pod poveljstvom hrabrih in izkušenih generalov Kuroki, Oku in Nodzu. Kakor se pravi, so Rusi pri Mukdenu slabeje utrjeni, kakor so bili pri Liaojangu, toraj pa tudi ni veliko upanja, da bi se zamogli Japoncem vspešno v bran postaviti. Reklo se bode najbrž pasti ali pa spet po pasje bežati.

Ruske izgube pri Liaojangju bile so velikanske. Padla sta dva poveljnika, generala Ojmin in Rudkovski; 250 častnikov in 21.552 mož je mrtvih in ranjenih. Zgubili so nadalje 233 topov (kanonov), ki so prišli Japoncem v roke. Škoda znaša okroglih 57 milijonov rubljev ali po našem 175 milijonov kron. Koliko mora revni ruski „mužik“ (kmet) trpeti, predno se spravi taka vsota v vojno blagajnico!

Izpred Port Arturja se vedno eno in isto poroča. Japonci baje trdnjavo neprenehoma naskokujejo (šturmajo), toda dosedaj se je še niso zamogli polastiti, akoravno so zunanji fori (Forts) skoraj že vsi v njihovi oblasti. Japoncev je pred Port Arturjem že strašansko veliko padlo — za natančno število se ne ve, — kljub tega ne izgubijo korajže in upanja, da pride slednjič trdnjava vendarle v njihove roke. Zanašajo se pri tem zaveznika, kateremu se pravi lakota, in ta bode posadko tudi najbrž priporala, se oblegalcem na milost ali nemilost udati.

Spodnještajerske novice.

V mariborskem volilnem okraju so prvotno bili nastavljeni tri kandidati, in sicer kandidat naprednjaške stranke g. Albert Stiger, kandidat slovensko-klerikalne stranke g. Franc Thaler in socijaldemokratov, Hilari. Zmaga je bila Stigerju tolikor kakor gotova. Toda natihoma in zahrbtno nastopil je na dan volitve še en klerikalni kandidat, g. Lopič, župnik v Cmureku. Največ glasov sta dobila g. Stiger (6275) in g. Lopič (4792) in ker nobeden ni dosegel absolutne večine, odredila se je za dan 23. septb. ožja volitev, pri kateri pa je g. Stiger sijajno zmagal, kajti dobil je **11.106 glasov** (proti 6275 pri glavni volitvi). Iz tega se vidi, kakšnega zaupanja se veseli ta vrli mož, kateremu vse prvaške sleparije in spletkarije, ves njihov trud in napor niso zamogli zmage odvižati. Hvalevredno je bilo zadržanje socijaldemokratov pri ožji volitvi; spoznali so namreč, da je na vsak način bolje dati zaupanje naprednjaškemu kandidatu, kakor pa nazadnjaškemu — klerikalnemu. Ako se bojo vedno držali tega načela, jih nikoli ne bode grevalo, saj imajo tudi oni v svojem političnem programu: **n a p r e d e k** in prosveto, ne pa klerikalni cilj: **k o n s e r v a t i z e m** in reakcijo.

„**Leskovški konzum**“! Kdor ima pri leskovškem konzumu še kaj terjati, naj se zglesi pri „Štajercu“, ki mu bode pokazal pot, po kateri zamore do svojega denarja priti. Odlaganje bilo bi nevarno.

Smrtonosen padec. Dne 12. septembra sta peljala kmečki sin Franc Krošl in njegov сосед Janez Blažević, oba iz Globokega v Brežiškem okraju, iz hoste drva domu. Med vožnjo pa sta se tako upijanila, da je potem Blažević z voza padel ter se tako hudo poškodoval, da je tretjega dne po tej samozakriviljeni nesreči umrl. Ponesrečenec zapusti bolešno vdovo s tremi nedoraslimi otroci.

Samomor. Jožef Medved, rudkop v Trbovljah, je dne 5. septembra v večih gostilnah pridno popival, ter se naslednje podal čez Ojstro proti domu v Loke, kamor pa ni prišel, ker je med potjo najbrž vsled razburjenosti in pijanosti v Savo skočil, iz katere so ga 10. septembra pri Savskem kamnu mrtvega izvlekli. Mož je preje različnim osebam že večkrat rekel, da si namerava sam življenje vzeti.

Pretep in uboj. Nedavno so se fantje v Škofljivasi do krvavega stepili. Pri tem tepežu je bil kmečki sin Franc Kožuh od kmečkega sina Miheta Bincl z nožem večkrat tako močno ranjen, da so ga morali domači takoj v bolnišnico v Celje prepe-ljati, kjer je dne 21. septembra umrl, star komaj 24 let. Kožuhov brat je bil kot eden najhujših pretepačev znan in je svoječasno tudi pri nekem tepežu smrt našel. Miha Bincl baje ni bil kak razgrajalec, temuč miren in pošten fant.

V jezi svojo taščo (Schwiegermutter) ubil je v letošnjem poletju posestnik Anton Požun v Ravneh, okraj Brežice. Imenovani je bil preje žandarmijski postajevođa ter se je v Ravne priženil. V kratkem po gostiji pa ga je začela tašča Ana Kink tako sovražiti, pikati in na vse mogoče načine jeziti, da je bil Požun že ves zacvibljan in pobit. Dne 6. junija t. l. ga je tašča zopet tako razjezila, da je, ko je v drvarnici drva cepil, dvekrat s sekiro po njej zamahnil in jo pri priči ubil. — Dne 16. septembra se je zoper Antona Požuna pri porotnem sodišču v Celju vršila obravnava, pri kateri pa je bil obtoženec nekrivim spoznan ter kazni oproščen. Anton Požun je baje miroljuben in dobrodušen človek, ki še nikdar ni bil trohice kaznovan, ne kot vojak, ne kot žandar in tudi ne kot civilist; od Ane Kink pa sploh govorijo vsi ljudje, ki si jo poznali, da je bila zlobna in hudobna ženska, s katero se ni dalo v miru živeti.

Pervaška nesramnost. Prejšno nedeljo so imeli pervaki v Šoštanju neko veselico, s katere so se precej vinjeni vračali proti domu. Tolpa teh burkežev je prišla na kolodvor, ter se ondi hotela zgnetiti na vlaku v kupej, ki je že itak bil zaseden. Posebno oblastno se je ondi šopiril nek učitelj iz Šoštanja. Sprevodnik (konduktor) je „fine gospode“ uljudno povabil v drugi voz, kjer je bilo prostora dovolj. Ker pa je storil to v nemškem jeziku, začela ga je družba psovati in neki mlečnozobni dijaček je baje celo nasvetoval, naj kondukterja z voza vržejo. Posebno sta se pri tem kravalo odlikovala nadučitelj Fačnik iz Polzele in nek Brižnik, „Ökonomiebesitzerssohn“, za kakoršnega se je sam imenoval. Na tak način kaže takozvana slovenska inteligenca svojo oliko in potem seveda ni čuda, ako se med priprostim ljudstvom širi surovost in zdivjanost namesto omike in spodobnosti. Priprost kmet ali delavec si pač lahko misli: „Ako za te „fajn“ gospode tako velja, potem je še za nas prav!“ Posledica takim vzgledom pa so prepiri, tepeži in uboji, ki se v zadnjem času pri nas tako grozno množe.